

Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat, og jeg kan ikke tænke mig andet, end at den højtærede Minister vil være villig til at forhandle med et saadant Udvalg om en anden Sammensætning af Kommissionen og om en anden Størrelse af Kommissionen. Jeg husker, at den højtærede Minister ved Forelæggelsen af det Lovforslag, vi her behandler, udtalte, at han selv havde ønsket, at Kommissionen skulde være noget mindre, og det kan jo være, at vi kan forhandle os saaledes til Rette med Ministeren, at vi kan komme tilbage til hans oprindelige Tanke om en mindre Kommission.

Men jeg gaar da ud fra, at vi faar en eller anden Slags Kommission, der skal forhandle om Seminarieforholdene og Læreruddannelsen, og det er da ogsaa givet, at den Betænkning, der maatte fremkomme fra en saadan Kommission, i høj Grad vil kunne være vejledende og til Oplysning for Rigsdagen. Jeg skal ikke her — skønt det kunde være fristende — komme ind paa at udvikle, hvilke Resultater man kunde ønske en saadan Kommission maatte komme til, men jeg kunde dog have Lyst til ganske kort at sige, ud fra hvilke Synspunkter jeg kunde ønske, at en saadan Kommission vilde arbejde.

Den nuværende højtærede Minister udtalte for et Aars Tid siden under Behandlingen af Finanslovsforslaget for 1915—16 — det staar i Folketingstidenden Sp. 1001 — følgende: „I øvrigt er jeg enig med det ærede Medlem“ — det er det ærede Medlem for Kerteminde-Kredsen (Eduard Larsen) — „i, at den nuværende Seminarieuddannelse er meget ringe og i allerhøjeste Grad trænger til Forbedring“. Det ærede Medlem for Esbjerg-Kredsen (Slebsager) gjorde i en kort Bemærkning Indsigelse mod denne Udtalelse og mente, at den var for stærk og for nedsættende for Seminarieuddannelsen, og den højtærede Minister tog da ogsaa lidt af den stærke Kulør af sin Udtalelse i et Tilsvær til ham. Jeg haaber ikke, at Kommissionen skal tage en Opfattelse som den, der blev udtalt af den højtærede Minister, til Udgangspunkt for sit Arbejde, for saa er jeg bange for, at Kommissionen i sin Betænkning vil stille alt for store Krav til Læreruddannelsen. Og den Betragtning, at vor Læreruddannelse er ringe, er sikkert heller ikke rigtig. Jeg tror, der paa mange Maader arbejdes godt paa vore Seminarier, baade Statsseminarier og Privatseminarier.

Der bliver en Gang imellem sagt, at

vor Læreruddannelse ikke er saa god som den, man har i vore Nabolande, og overfladisk set kunde dette synes at være rigtigt. I vore Nabolande har man, navnlig da i Preussen, en langt længere Uddannelsesetid, man har flere Metoder; der er langt mere Kundskabsstof, man skal igennem. Men jeg er ikke sikker paa, at vore Lærere i Almindelighed staar tilbage for vore Nabolandes Lærere, saaledes at deres Indflydelse paa Folkets Udvikling er ringere. Der er mange herhjemme, der har et Læreriideal, som er i særlig Grad dansk, synes jeg. Det Læreriideal, der er skabt herhjemme, er blevet til under Paavirkning af vore største Genier paa Skolevæsenets Omraade. Vi skal naturligvis ikke lukke Øjnene for, hvad der kan læres og erfares af andre Lande, men ogsaa en Sag som Læreruddannelsen har nu en Gang og bør ogsaa have et vist nationalt Præg, bør være præget af danske Skolemænd og i Pagt med Dansk og dansk Kultur. Jeg tror ikke, vi uden Skade kan bryde med et Skoleideal, som er særlig dansk. Jeg tror ikke, vi uden Skade kan forlade den danske Linie i vor Seminarieuddannelse, som er blevet historisk bestemt og præget af dansk Tankegang og dansk Syn paa Skolens Gerning. Vi, der har det Læreriideal, jeg her har angivet, erkender ganske vist, at der kan være en Del at forbedre i vor nuværende Læreruddannelse. Der er herhjemme, forekommer det mig, i alle Skoleforhold en Tendens til at lægge mere og mere til det Kundskabsstof, der skal læres, at hægte flere og flere Fag til, saaledes at Stoffet bliver større og større. I den Henseende tror jeg, vi er kommet godt med herhjemme. Med Hensyn til, hvad vi kræver af Hukommelsesstof ved vore Eksaminer, staar vi, tror jeg, ikke tilbage for Udlandet, og der er vist ingen Skoler, har kyndige Folk sagt mig, hvor Eksamensstoffet, Hukommelsesstoffet, er saa overvældende stort i Forhold til den Tid, der er til Raadighed, som ved vore Seminarier. Der læres sikkert en Bunke Ting, som kun bliver fuldkommen døde Kundskaber. Baade paa Seminarierne og paa andre Skoler lagrer man op i Hjernen en Masse Kundskaber — man kunde kalde det Oplagringsmetoden —, man lagrer op Kundskaber Dag for Dag, indtil Eksamensdagen kommer, og Dagen efter er det meste af det glemt, fordi det kun lærtes for Eksamens Skyld. Og det er godt, at man glemmer en Del af det, for at der kan blive Plads til fornuftigere Ting inde i Hjernen.